Пізня осінь блудом блудить
Між кущами в'ялих рож,
Квітів вже вона не збудить,
Сіє сльози сірих рос.

У лахміття грішне тіло,
Як жебрачка, зодягла,
Розпустила косу білу,
Де поступить, в'ється мла…

Розпустила три морози
І студено-срібну біль
Та й холодні сіє сльози…
Сад порошить заметіль.

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.